

Pivo, párek, fotbálek
aneb Absurdní život
socialistického muže

LUKÁŠ HAVLAS

K PRÁCI
A OBRANĚ
PŘIPRAVEN

mladá fronta

K práci a obraně připraven

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Lukáš Havlas

K práci a obraně připraven – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**K PRÁCI
A OBRANĚ
PŘIPRAVEN**

K PRÁCI A OBRANĚ PŘIPRAVEN

LUKÁŠ HAVLAS

**Pivo, párek, fotbálek
aneb Absurdní život
socialistického muže**

mladá fronta

Až se pro vás tato kniha stane historií, pošlete ji dál. Zajistíte tak, že její odkaz zůstane naživu díky **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

VĚNOVÁNO MÉ MAMINCE

NESTÁLO TO ZA NIC

Vždycky mě spolehlivě otráví, když vidím obdiv k despotickým vůdcům a slyším žehráni, že za minulého režimu bylo líp. No, nebylo. Vážně ne. Za vlády tyranů a autokratů ani nikdy nebude.

U starších lidí, k nimž už se taky počítám, se to dá možná pochopit. Často bývají zhrzení a frustrovaní, že mají nejlepší léta za sebou. Na mládí se holt dobře vzpomíná. Byli jsme ve formě, rodili děti, bavili se. To špatné mozek automaticky vytěsňuje. Že jsme nebyli svobodní a za nevhodný názor se platila cena nejvyšší? Že jsme nemohli demokraticky volit nebo cestovat? Na tom nezáleží, stejně se nic nezmění a nikam se nám nechtělo. Že jsme tady neměli západní zboží? Nevadí, vždyť to naše bylo stejně lepší. A hlavně levnější.

Speciální kategorií jsou zapšklí komunisti. Dříve byli u lizu, o všem rozhodovali, dnes po nich neštěkne ani pes. Kudy chodí, tudy nadávají. Všechno je drahé, všude je binec. Stát, který za ně v minulosti vše vyřešil, vůbec nefunguje a jenom okrádá

důchodce. Pojmy demokracie a zodpovědnost nikdy nepochopili, potřebují vládu pevné ruky, tak jako byli v aktivním životě zvyklí. Zdůrazňovat, že jsou svobodní, nemá smysl. Vysvětlovat jim, že vedle růstu cen se ještě více zvedaly platy i jejich penze a že si za ně dnes mohou koupit mnohem víc zboží než dřív, je zbytečné.

Rozumný člověk by se jen pousmál, kdyby se s nostalgií po starých časech a voláním po návratu autoritářských režimů nsetkával čím dál častěji. A kdyby to nebylo spíš k pláči.

Proto mi dovoluňte připomenout, jak se žilo za totality doopravdy. Kdo byli komunisti, estébáci, milicionáři, svazáci a veksláci. Co

znamenal akce Z, výjezdni doložky, brigády socialistické práce, agitační střediska, chozrasčot nebo Tuzex. Co jsme nosili na sobě, kam se chodili odreagovat a jaké bláboly nám ve škole vtloukali do hlavy. My jsme totiž tyto bolševické nesmysly žili. Já konkrétně skoro celé čtvrtstoletí.

Přesto jsem rád, že jsem zažil totalitu. Člověk pak může bez rozpaků srovnávat a uvědomí si, co je

pro něj nejdůležitější. Pro mě je to svoboda. A ze své zkušenosti vám mohu zodpovědně říct:

ŽIVOT V SOCIALISMU NESTÁL ZA NIC!

PRVNÍ MÁJ

Zhruba dvacet rudých sovětských vlajek jsme cupovali v ne-dalekém Parku Přátelství s nebyvalou urputností. Ještě před čtvrt hodinou zdobily jednotlivé vchody panelových domů v Jablonecké ulici na pražském sídlišti Prosek. Pod pláštíkem přicházející noci jsme je s přítelem Martinem vytáhli nebo ulámali z kovových držáků, které byly připevněny nějakých dva a půl metru nad zemí. Jeden dělal koně, druhý mu vylezl na záda. Byla to čistá práce, nikdo nás nezahlédl.

V předvečer Prvního máje, který za socialismu vyžadoval československo-sovětskou vlajkovou výzdobu po celé republice (a hlavně obrovský průvod před exponenty komunistické strany v Praze na Letenské pláni), byly ulice klidné a většina hospod zavřených. Nepřicházelo v úvahu, aby oslavy Svátku práce narušovali nějaký ožralové nebo jiní reakcionáři. To byla naše příležitost.

„Teď to zapálíme a pak ještě pochčijeme,“ navrhl Martin, když jsme roztrhali na kusy poslední sovětskou vlajku.

„Jasně, nejdřív látku, potom přiložíme tyče,“ souhlasil jsem a cítil, jak mě adrenalin připravuje o poslední zbytky rozumu.

Byli jsme dobře nachystaní. V drogerii jsme zakoupili pevný podpalovač PePo za 4,60 Kčs (korun československých) pro případ, že by pršelo nebo bylo mokro. V trafice jsme pořídili hned dvoje zápalky za čtyřicet haléřů. Celá diverzní akce nás tak vyšla na pětikorunu, což byla cena dvou luxusních nanuků značky Rollo Bruno. Úzkoprofilového zboží, jednoho z mála, které socialistický režim dokázal dovézt z prohnitého Západu.

Přestože vlhko nebylo, Martin nalámal bílou hmotu čpící petrolejem na několik kousků a vytvořil hromádku, na kterou jsme nahrnuli cáry vlajky. Na útržky jsme vyskládali našťipané dřevěné tyče. Oheň vzplál hned na první škrtnutí sirky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy K práci a obraně připraven.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.